

Bajtársak, bajtársnők! 13,8!

Teltház a Régi Zsinagógában. A teltnél is teltebb, az épület oldalán lógnak ki nézői a kezek, lábak. Egyedi stílusú, humorral és targédiával teli, könnyen (is) értelmezhető darabjaival Pintér Béla a mindenkor THEALTER-ek egyik közönségkedvence.

Fatalisztán jó helynek tűnik messziről, vágyunk is oda, hiába az elviselhetetlen forróság és a terrorveszély, ha ott a pénz, amellyel kicsinyes vágyainkat kielégíthetjük, feltehetjük a pontot hazug ármánykodásaink „i”-jére. Inkább már Fatalisztán, mint a *kutyaszaros Rózsadomb!*

Mr. Freeman és Mr. Goodman jó fejek, elhozták a nagy lehetőséget, a vastag szivarokat meg a PUSH-t. Még ha kényelmetlenül idegen is a jelenlétük, alkalmazkodunk hozzájuk, lefekszenek nekik, velük. *Ettől a kelet-európai lelküllettől hányingerem van.*

És hogy mit jelent számunkra a bajtársiasság? Hm... Mit is? Nézzük csak! Többet vagy kevesebbet a testvériségnél? No, és az mi? És a szex vajon mi?

Mi bölcsen szeretjük egymást.

Vannak pillanatok, amik soha sem térnek vissza – és vannak dolgok, amik sosem változnak. A szegedi közönség nagy kedvenceivel idén is sírva vigadtunk. Kérdéseinkre a társulat vezetője, Pintér Béla válaszolt.

3K

1. Hol játszottátok az előadást a szegedi fesztivál előtt, és hová utaztok vele legközelebb?

Legutóbb Stuttgartban játszottuk, és állandó játszóhelyünkön, a Székényben láthatja legközelebb a közönség.

2. Miért fontos számotokra, hogy itt legyetek a THEALTER-en? Régóta járunk ide játszani nyaranta, remek hangulat, zseniális nézők, magas színvonal.

3. Kinek ajánljátok az előadást és kinek nem?

Ajánljuk annak, aki szeretett úttörő lenni, aki nem szeretett úttörő lenni, és annak, aki hazudott már életében.

Nem ajánljuk annak, aki nem bírja a csúnya szavakat, aki nem ismeri Lenint, és annak sem, aki sohasem akarja kipróbálni a „Push”-t.

Igen, meglehetősen reális képnek tűnik ez a társadalomunkról. Most már 13,8, és már a 6,2 is halálos adag. Ó, ha csak húsz dekával nehezebbek lettünk volna!

Megnyitó

A legrövidebb THEALTER megnyitászöveg ever csorbítatlanul:

Egy – szabadság

Kettő – folytatása következik

Három – utolsó vonal

Négy – nagyjózsí

Öt – orosz diszko

Hat – túlélet

Hét – különóra

Nyolc – haláspéter

Kilenc – örvény

Tíz – álló idő színháza – börtön

Tizenegy – sardafass/beregszász

Tizenkettő – krétakőr

Tizenhárom – könyökkanyar/urbán

Tizennégy – via italia

Tizenöt – ivodimcsev

Tizenhat – szentesi gyerekek

Tizenhét – genesis

Tizennyolc – metamorphosis

Tizenkilenc – illúzió

Húsz – tolnaiottó

Huszonegy – u21

„Ugyan miért ne lehetne egyszerűen kirúgni a világon bárkit is?”

• Mr. Freeman – Pintér Béla és Társulata: A soha vissza nem térő

THEALTER BLOG!

<http://www.thealter.hu/magyar/2011/blog/>

Reproduktív metroszekszuális időutazás

MONCSICSI TANULMÁNYI KÖR: AZ ANYA ARCA SÖTÉT, MINT A LÁP

A futógyíkok néhány fajánál nincsenek hímek, a nőstényekből álló populáció szűznemzéssel szaporodik. A szaporodási folyamat megindításához viszont szükséges, hogy az éppen nem ovuláló egyedek hímként udvaroljanak tüzelő társaiknak, párosodást imitáljanak velük. Tehát valamikor a múltban e fajknál is léteztek hímek, ám azok a lassú fejlődés során elnöiesedtek, majd teljesen eltűntek.

Meglehet, az emlősökre, a homo sapiensre is ez vár. A férfi nemi identitásért felelős Y kromoszóma mérete már napjainkban is rövidebb – mondhatni csenevészebb –, s a tulajdonságokat hordozó bázispárokból is harmadanyit tartalmaz, mint a nőiségért felelős X.

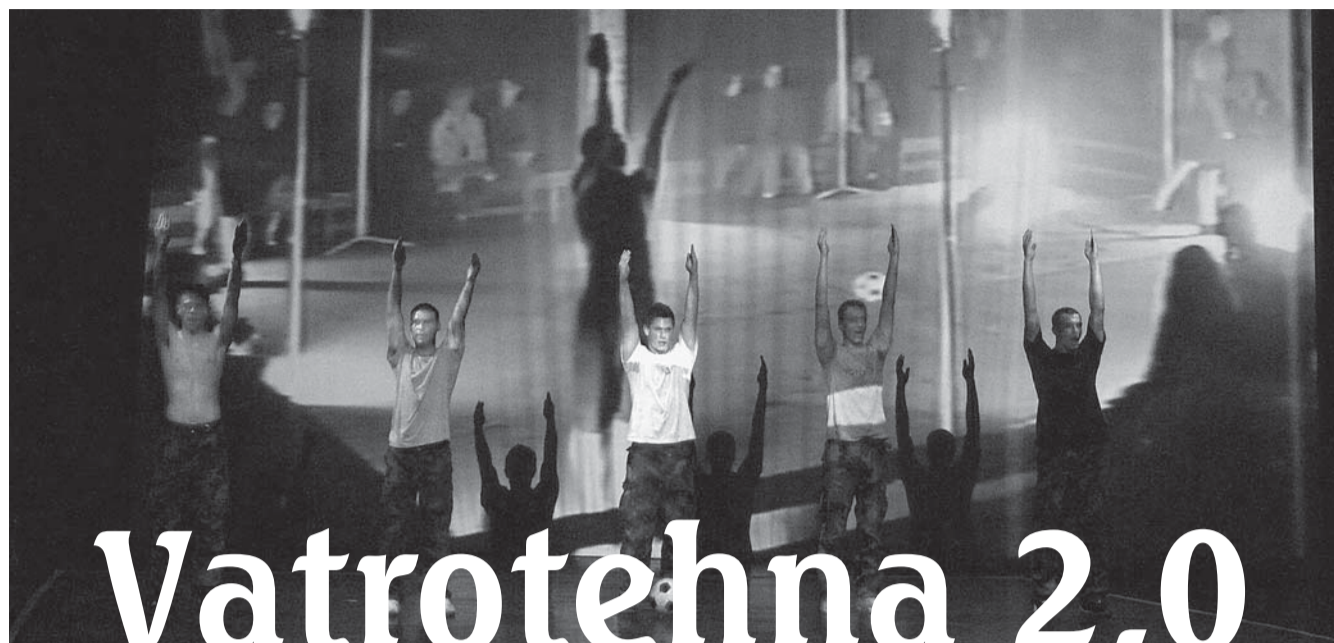
Úgy tűnik, manapság a hímek csökevényesedési folyamatának az elejénél tartunk, de talán néhány százezer év múlva beköszönt a nők, a nőstények társadalma. Napjaink metroszekszuálisai is minden bizonnyal az elnöiesedés felé ható evolúciós nyomásnak engedelmessé válnak, amikor szőrtelenítének, kifinomítják külsejüket.

A Moncsicsi T. K. színháza mintha ennek a jövőbe vezető útnak a feléig vinne bennünket: a sokadik világháború utáni térben, elcsökevényesedett végtagokkal, ám túl-

burjánzó nemi jegyekkel megáldott asszony szül: reprodukál. A csökevényesedés félútján járó hím még etetgeti, ám az évtizedredek átmentett csokornyakkendő és cylinder csak megerősíti balsejtelmünket: a kanok évezredekéi meg vannak számlálva.

Szivacsba faragott színes test (*chroma*=színes és *soma*=test), a százfogú, százharmincadik századbeli rokon mozgása, nagyon szép: él, vajúdik, rág, lélegzik és szuszog. Helyet alig, helyzetet azonban változtat, széles fenékkal ül az anyaföldön és mimikában is erős. (Még szép, ez egy szavak nélküli előadás). A férfitől távol áll a földön való két lábon állás, inkább lebegve jön-megy, idegen itt, mimikátlan arca is földönkívülit idéz.

Az alkotók szűkre szabták és komolyan vették a keretet: ha már nincs szöveg, ne legyenek dallamok sem. A monoton, kongó-bongó majdnem ritmus mintha egy lebombázott falanszter fölött lüktetne, de az is lehet, hogy ezt hallja anyja méhében az utolsó homo sapiens, akiről némi jóindulattal eldönthető még, hogy csiklója vagy péniszje van.

Nincs atlétaszívünk

Magyarázattal tartozom.
De nem szívesen teszem.
Ezeknek a fiúknak atlétaszívük van.
Bármit is állítsanak.
Magukról.
Nem színészek, az igaz.
Bár, amikor Zeusz színe előtt állnak, az a fájdalom ül az arcukon, mint az isteneiktől elhagyatott embereknek, és nem játszásból.
Valóságosan.
Minden, aminek valóság az alapja, a megfejthetetlenbe tart.
Ez az előadásuk utolsó mondata.
Megismétlik.
Megismétlik még egyszer.
Egy valóságos mítosz: Prométheusz mítosza.
Egy valóságos előadás, 1990-ből, valóságos rekonstrukciója.
Egy valóságos Horvátország, az elmúlt húsz évből.
És a '91-95-ös generáció.
Ha tanulatok csehtamást, akkor tudjátok, hogy mi nekünk Horvátország.
A színház az, ahol előre felejtünk.
A Prométheusz mítosznak négy olvasata van.
Az Istenek megbüntették ámulása miatt.
Ő maga róttá magára örök büntetését.
Sebei beforrtak, megbocsáttatott ámulása.
Megunta isteni mivoltát és elhagyta társait.
Mi az igazság?
Mi tart a megfejthetetlenbe velünk?
DE, TI, FIÚK!
Csak szirénázatok!

BALOG

Nóra újratöltve

A Régi Zsinagóga szerda este kellemes hely, már nincs annyira meleg, lassul a pörgés. Épp ide való most a Marosvásárhelyi Művészeti Egyetem Akadémiai Műhelyének Nóra Reloaded című előadása. Nem (annyira) felkavaró, ám aprólékosan kidolgozott, gondolatébresztő darab. Patkó Éva rendezőnőt villáminterjúváltuk meg.

– Mit jelent a Reloaded? Mivel töltöttétek újra Ibsen drámáját?
– Két dolgot jelent. Az egyik az, hogy mit jelent számunkra egy házasság, és az hogyan működhet, illetve ha szétmegy, miért megy szét. Nekünk kérdésünk az, hogy felbomlik-e vagy sem, ezt a néző dönti el, és előadástól függ, hogy ebben a kérdésben merre hajlanak. A másik az, hogy ez egy 2008-as előadás „reloadolása”. A mostani darab formailag nem, de tartalmilag sokban különbözik az előzötől. Teljesen nyers, és sokkal elevenebb a problémafelvetése.

Kétszer? Ugyanabba?!

Ezt már láttuk egyszer – köszönjük, nem kérjük. Úgy-hogy akkor talán inkább nem is beszélénk erről (sem).

Most kivételesen tegyük fel mégis, hogy nincs más választásunk, mint gondolkodni róla, újra és újra átbeszélni. Egyszóval: megismételni. Akkor is, ha fáj. Csakis akkor, ha fáj. Mert ez a mi tegnapunk (is). És hogy a holnapunk (is ilyen) lesz-e, kizárólag rajtunk áll.

Itt vannak ezek a zágrábi gyerekek: szemtelenek, fiatalok. Szemtelenül fiatalok. Lábnál a focilabda, kéznél a megafonok, légvédelmi szirénák. Meg a puszta testük. A testük, ami olyasvalamire emlékezik, amire nem emlékezhet.

Mit jönnek Aiszkhülosszal meg Prométheusszal? Hát a huszonegy évvel ezelőtti Jugoszláviával? Nem is éltek még: se ekkor, se akkor. És mégis: mozdulatról mozdulatra rekonstruálnak egy elfelejtett, tegnapelőtti történetet. Ami ma épp úgy húsba vág, mint tegnap.

És amikor villámsújtottan kitántorgok a teremből, rádöbbenek, hogy van ismétlés. Nem: csak az van. És ha akarjuk, ha nem, akkor is kétszer ugyanabba. Harmadszor már nem akarok. És te?

JÁSZAY TAMÁS

– Formailag milyen újításokkal éltek a Nórában?
– Minden előadásban vannak új elemek, nincs kettő, amely egyforma lenne. Annak a vizsgálatával kísérletezünk, hogy a civil lét és a színészi lét hol mosódik össze, illetve a kint és a bent mit is jelent.
– Nincs tapsrend, a színészek végül ülve maradnak a színpadon. Mikor van vége az előadásnak?
– Amikor az utolsó néző is kimegy. A leghosszabb befejezés negyven percig tartott. Ez nem egy meccs – bár vannak nézők, akik így fogják fel –, hanem egy dialógus. Hál'istennek itt elkezdtek beszélgetni a nézők, ami azért eléggé ritkán szokott megtörténni.

» A THEALTER ma programja (JULIUS 21., CSÜTÖRTÖK)

» Test-hang tréning: Zygmunt Molik metódusa alapján
• Millenniumi Kávéház (10:00–13:00)

» Keleti István Alapfokú Művészetoktatási Intézmény és Művészeti Szakközépiskola – KIMI (Budapest):
Test-Odüsszeia • Vasvári SZKI (15:00–15:50)

» Aradi Kamaraszínház (Románia):
Különjárat – Dalok, szavak, találkozások • Csillag Börtön (16:00–17:00)

» Horváth Mihály Gimnázium (Szentés):
Vissza a természetbe • Széchenyi tér (17:00–17:30)

» Kosztolányi Dezső Színház (Szerbia):
Éljen a szerelem! • Régi Zsinagóga (19:00–20:30)

» Lábjegyzet Színház (Szeged): Az élők vágyai
• Pincészház (21:00–22:10)

» Keleti István Alapfokú Művészetoktatási Intézmény és Művészeti Szakközépiskola – KIMI (Budapest):
Test-Odüsszeia • Vasvári SZKI (23:00–23:50)

» FÜGE / MŰHELY Alapítvány produkció:
Forget it! / Felejtse el! • Régi Zsinagóga (24:00–00:40)

A THEALTER U21 FESZTIVÁL TÁMOGATÓI:

Szeged Megyei Jogú Város Önkormányzata • Nemzeti Kulturális Alap • Szegedi Szabadtéri Játékok és Fesztivál Szervező Nonprofit Kft. • Szegedi Nemzeti Színház • Szegedi Környezetgazdálkodási Nonprofit Kft. • Szegedi Városképző Kft. • Bahia Shop (Szeged, Klauzál tér 5.)

Médiatámogatók:

Factory Creative Studio • delmagyar.hu • Szegedi Est

EX-STASIS • A THEALTER LAPJA

szerkesztő: Fazekas Gábor • fotó: rebe
kiadja a MASZK Egyesület • felelős kiadó: Balog József

Háttéremberek KÉMERI ATTILA sarka

Mint mindenki, én is nézőként kezdtem. '94 őszén hazajöttem Pestről, és a '95-ös nyáron már besegítettem egy kicsit: takarítottunk, szállást adtunk-szereztünk önkénteseknek, vendégeknek. Csak évek múlva tudtam meg a bullentintből, hogy ez „önkéntesség” – én egyszerűen jó ügynek, a nyitott szívűek-szeműek felé tett jó szolgálatnak éreztem ezt az első perctől mostanáig. A kezdetektől írom és szerkesztetem is az EX-STASIS-t, 2002-ben napi 10 percben THEALTER Híradót csináltunk a Szeged Tv-nél. 2009-ben távol voltam, de akkor is küldtem írást a fesztiválújságba. Egy évig gondnoka voltam a Zsinának – lomtalanítottam, takarítottam, ha kellett, színpadra álltam és konferáltam. Apropó, színpad: 1995-96-ban két darab erejéig játszottam a Metanoiával.

Nem, asszem reflektor az még nem voltam a THEALTER-en, de remélem, hogy a színészekkel, a szervezőkkel, a technikusokkal, a jegyszedőkkel és gereblyézőkkel együtt estéről estére sikerül fényt varázsolnunk sokak lelkébe, valódi képeket égetni retinájukra...

